

re velamen, quod vobis abscondit Deum Majestatis, qualis est? Quam utiles vobis videretur vitæ hujus calamitates, si earum adeo præclaræ mercedem intereremini! Quanto perere diligenteris pauperatam, quam tanta sequeretur opes, & passionis, quæ tot voluptatibus; & humilitationis, quæ tanta dignitate exciperentur? Sed quomodo nam fas mihi sit innare, quæ animo concipere nefas est? Etenim, sanctus Augustinus ait, in unum colligitur obiectum omnes creaturæ rerum pulchritudines: hæc nunquam Sanctorum felicitatem æquabunt: nam si hæc esset felicitas, nunquam illam animo vobis fingere potuissetis; fieri enim nullatenus potest, ut in cor hominis ascendat. Aliquot beatificæ gloriæ radii resurgunt in Corpus Jesu Christi transfiguratum in Thabor; & ecce sanctus Petrus sui non compos, in extasim rapitur; lætitiæ magnitudo judicium ejus perturbat, loquitur sine ordine, sine animadversione, nesciens quid sibi velit. Nesciunt quid diceret, Abbas de Jarry.

Jesum Christum transfiguratum fuit dum preces effunderet. Quibus verbis utar, ut vobis ostendam eam lucem, qua circumfusum entit Transfigurationis momento! Dux populi Dei, quo tamquam Organo usus est Omnipotens, ut legem suam evulgaret; sancte Propheta Elias æque commendabilis propter secretas Dei communicationes, ac propter eminentem potentiam suæ partem; quam tibi largitus est; sancti Apostoli, vos omnes qui testes fultis gloriæ Salvatoris nostri, enarrate nobis, quid vidistis illa die lucis, atque splendoris? judicium forte ex his loquutionibus quibus nititur Ecclesiæ admirabile hoc prodigium oculis vestris exhibitura. Et respiciat facies ejus sicut Sol, vestimenta autem ejus sicut nix alba sicut nix. Nihil in natura est Sole nitidius; nihil est, ejus albedo fit confederanda cum nive. Tamen mihi persuadeo has scripturæ locutiones levissimam esse imaginem splendoris gloriæ illius, qua Dei Filius circum amictus apparuit. Quam vult supor Apostolorum? Sanctus Petrus, quemadmodum testatur sanctus Marcus, nesciebat quid diceret: *Faciemus hic vna Tabernacula, tibi unum, Moysi unum, & Eliam unum.* Quid dicit Apollote? vix momentum excessit, ex quo confessus es Jesum esse Christum Filium viventis Dei; modo Dominum a fervis separasti; & modo omnes confundis? Apostoli omnes, et Matthæo, ceciderunt in faciem, & timore magno conterriti sunt. Quæ simul portenta! Moyses de tumulo egreditur; Elias in icu oculi rapitur in Montem; Cælum aperitur; auditur vox tonitru terribior. Terra, Cælum, mortui, Propheta, Pater æternus, omnia conspirant ad celebrandam gloriam illius, qui hæc Magnitudinem suam tenebrosa facie humanitatis suæ caligine celaverat. *Annus Evangelicus Lambertus tomo secundo.*

Judæi jugiter exprobrabant Jesu Christo, quod legem transgrediretur. Illum blasphemiam pecebant; asserabant ipsum falso sibi vendicare qualitatem Filii Dei, quam ad ipsum nequaquam pertinere dicebant. Homo hic, dicebant Judæi, non est Deus, quia Sabbathum non observat: & alibi: Lapidamus te, quia propter opera tua bona, sed propter blasphemias tuas, quia cum homo sis, facis te ipsum Deum. Salvator ostendit vere utramque criminationem hanc percipere et Judæorum invidia; & ab utroque crimine vacare esse, se legem non violare, neque sibi acceptam ferre gloriam non sibi debitam, dicens se Patri suo æqualem. Hujus rei duos adfert testes irreprehensibiles, ac Judæis minimè suspectos. Cum Moyses legislator fuisset, Judæi dicere non poterant Prophetam hanc voluisse testimonium perhibere illi, qui ejus perfractor fuisset, & qui apertissimum fuisset inimicus mandatorum, quæ ipse Dei Nominis olim evulgaverat. Cum Elias semper ardentem præfulsisset zelum gloriæ, & cultus Dei; nequaquam imperii Salvatoris nostri pariter, si hic adversarius fuisset Deo, si Deo patrem se præferre voluisset, & sibi per maximum scelus vindicare gloriam, ejus tanto zelo flagrabat sanctus Propheta, dum cum hominibus versaretur. *Lambertus in anno Evangelico tomo 2.*

Jesum Christum in monte transfiguratum est, ut ostenderet Apollolis excellentiam gloriæ, quæ illis erat promissa; & ut illos excitaret ad leges servandas spe hujus gloriæ. Dei Filius vult nos eundem fructum percipere ex Mytheria hujus meditatione. Vult nobis adstruere sublimem conceptum gloriæ hujus, quæ nobis præparata est; Vult etiam certa gloriæ hujus expectatione ad mandatorum ejus observantiam animari. Satis æstimare vobis non licet magnam mercedem ad quam anhelare vobis licet. Ut nobis summi hujus boni magnitudinem exhibeam, satis esse puto, si dixerò ea, quæ hodierna die accidit in Thabor, non aliud esse, quam figuram, vel umbram eterni boni, quod Beati possessuri sunt, ubi peregrinationis hujus tempus accesserit. In nobis est, si voluerimus, videre Jesum Christum in gloria; illum videre possumus, non quidem ut tres illi Discipuli in monte, sed modo longe augustiori videbimus illum pro Tribunali sedentem ad dexteram Patris. *Idem.*

Erant quodammodo necesse, ut Dei Filius ita se se gereret cum discipulis suis; nam quemadmodum illis promiserat, fovebant cogitationes, & consilia fluctuantia, quæ in-

nitebantur expectationi boni invisibilis, & abscentis; nihil minus requirebatur quam gloriosam Transfigurationis Mytheriam; ut illis jucunda fieret bonorum præsentium lucro certissimo futurorum. Nihil minus requirebatur, quam tanti, adeoque manifesti exempli auctoritas ad illos a Mundi amore evellendos, ad illis conciliandum perfectionum, & passionum amorem, ad corrigendam in illis fœnestam hanc judicii corrupti occupationem, qua præsertim quicquid a nobis videtur, & possidetur bono, quod ignotum est, incertum, & quod nonnullum tenetur. Quomobrem sicut Deus, qui olim excitaverat Israelitas ad acquisitionem telluris promissæ, quamvis illis tot tantaque jam illis prædixerat, vomit tamen, ut per intervalla detegeretur illis arca fœderis, donec in deserto commorati sunt, ne quid negotii illis faceret expectatio mercedis novissimæ, cujus arca pignus erat: similiter, quamvis Jesus Christus suis pollicitus esset Regni sui possessionem, tamen secum assumptis Petrum, Jacobum, & Joannem, eisque ostendit viventem hanc novi fœderis arham in splendoribus Majestatis suæ in Thabor, ut ad conspectum gloriæ, quam se daturum spondederat sequentibus, se, recentes conatus exererent ad eam adquirendam; superarent omnes obices, qui vel eorum vel minuerent, vel retardarent; lætarentur etiam, si quæ ingruerent mala; quandoquidem in Cælo reservabatur illis merces magna nimis. Ita fecerunt tres illi dilecti, & fideles socii laborum Jesu Christi. Joannes illum secutus est in Calvarium, ut testis esset, & audeo dicere, socius illius sacrificii. Jacobus primus fuit ex numero Apostolorum, qui propter illum mortem subiret: Petrus ut illum crederet, gladium strinxit, aduader occurrit Romanis Imperatoribus, & capite in terram verberatus suffusus fuit, quasi hoc sit corporis innuere vellet, se animam suam efflare pro parente, Dominoque suo, qui in Cælo est, de quo ille cum gaudio videt in se suo inverso venientem ad se ejus patientiam, arque constantiam. Hujusmodi fuerunt actiones, & generosa immemor illorum Virorum consilia. Rebus, quas viderant, admirabilibus animati, sibi in persecutionibus, que in eos excitabantur, representabant gloriosissimam Magistri, Dominique sui Transfigurationem: *Hæc sunt finitorem prophetarum sermone (2. Peri. 1. 18.)* pro illo, qui factus fuit Patribus nostris, inquit hic Princeps Apostolorum, & hanc vocem audivimus de Cælo allatam, cum assensus cum ipso in monte Sancto. *(Ex Moralibus Sermonibus Tomo secundo.)*

Gloria, qua amictus fuit Salvator in Transfiguratione sua; in affectus fuit sanctus Petrus, ut Apostolus id unum quæverit, quomodo eam sibi certam faceret voluptatem, qua fræbatur: *Bonum est nos hic esse: Faciamus hic vna Tabernacula.* Potuisset ne ille satis sui compos esse, ut unice cuperet in æternum ea sui beatitudine, quam detegebat? Societas Magistri adeo liberalis, ac magnifica, in splendoribus gloriæ suæ, nihil illi, ut videtur, optandum relinquerat. Tamen sancti Lucas, & Matthæus asserunt, sanctum Petrum ignorasse quod dicebat: *Nesciens quid diceret; non enim sciebat quid diceret.* Ita illic facti obiecto, quo sensus illius perfruebatur, ut nihil sibi superesse crederet optandum. Tamen ille erat adhuc in terra; sancta Filii Dei humanitas sola omnem illum oblationem constituerebat; adhuc Cælum illi expectandum erat: optandus, sperandæque illi erat delicia ineffabiles, quas ipsius Divinitatis adspæctus in beatam animam potest effundere: *Nesciens quid diceret.* Non equidem miror, Apostote, quod tibi stuporem incutiat spectaculum, quod tuis oculis se subjicit; sed non cogitas hanc levem esse radiis ejus spectaculi, quod tibi Dominus præparat in regno suo? In Cælum tibi ferendi sunt oculi, & vota. Heu! Auditores, si umbra Paradisi in extasim rapere potest animas magnas, quid efficiant ea, quæ nobis Paradisi pollicetur? Immacetabiles pulchritudines, opes immensæ, æternæ voluptates, quæ Paradisi complectitur, nos non movent? & semper in illius amittendi periculo versabimur? Conemur hodierna die nobis aliquam hujus Paradisi imaginem fingere, in quo Deus ostensus est omnes thesauros suos, nobisque omnia bona sua communicaturus, ac nos sui ipsius possessores effecturus. *Sermo Patris la Peste tomo secundo.*

Ut cum Patribus loquar docentibus, quamvis Jesus Christus sit Deus simul, & homo, tamen Divinitatem suam, dum vivere, absorptam quodammodo fuisse in humilitationibus humanitatis suæ; e contra vero in Resurrectione ipsius, quamvis Deus simul & homo sit, humanitatem ejus absorptam fuisse in gloria suæ Divinitatis: Veritas Mortis ejus ostendit illum hominem esse contra Marcionitas; & veritas Resurrectionis illum contra Judæos probat esse Deum. Moriturus hoc hominis est: resurgit; hoc Dei est: non quidem in hoc sensu, quod qui mortuus est alius sit ab eo, per quem hic mortuus resurgit, quoniam eadem caro, quæ vita careret; est Deus ipse, qui resurgit: ita ut si cognoscitur Deus in Resurrectione, cognoscatur quoque natura Dei in Humilitatione. *Ex Moralibus Sermonibus Tomo secundo.*

coram Discipulis suis transfiguratus.

De Salvatore, qui sepulchro, & visibilis apparuit, & auferretur.

Voluptas, quæ in aëtheria, quæ fuit facta, quæ Petrus tempore Dominiæ Transfigurationis.

Cæcitas Sacramentum, & Pharisæorum non intelligunt, cum quem inter, fuerunt resurrexerunt.

Mors J. C. illum hominem esse ostendit, & Resurrectione Deum.

SUPPLEMENTUM

Ad Tractatum

DE RESURRECTIONE FILII DEI.

Principes Sacerdotum, & Pharisæi obsequari voluerunt Salvatoris sepulchrum, ibique Pilato consentiente excubias exerceri, ne illius Discipuli inde examine corpore auferrent, & ipsum resurrexissent evulgarent. Hac præcautio non solum inutilis fuit, verum etiam plurimum contulit ad Resurrectionis Veritatem confirmandam, simulque ostendendam magnitudinem potentie Filii Dei. Si homines illi crudelis æque ac insipientes nequaquam egissent cum Pilato, ut quam diligentissime sepulchrum illud custodiret, dicere forsitan potuissent, cum corpus non inveniret amplius in tumulo, illud ablatum fuisse a Discipulis ejus; quod a Veritate non abhorret videri poterat, & nemo asserentibus fidem non habuisset. Sed cum omnia præviderent, sepulchrum obsequari voluerunt, milites ad excubandum adhiberunt, quis credere potuissent, hos Discipulos, quos non latebat suscepta consilia ad prohibendum, ne sanctissimum pignus ab illis eriperetur, auctos fuisse hujusmodi facinus? qui etiam in mentem ascendit, & quidquid Judæi conati sunt, ut celarent Jesu Christi resurrectionem, nihil profuit, nisi ut illam efficerent celebriorem: quippe verum erat, neque ambigere poterat Jesum Christum ex eo sepulchro evasisse per non vulgarem potentiam, sed per verum miraculum, cujus nullam partem homines sibi poterant vindicare. Inquire miserorum diligentia in irritum cecit; immo eam confirmantur Veritatem, quam dædabant evertere, ac dicere possumus, illos sibi aditum omnem præclausit ad fidem, coloreque alienandum calumniam, quam evulgare conati sunt, corruptis argento custodiibus, quibus persulerant; ut in vulgus disseminarent; Discipulos noctu impetu factos, & se dormientibus, corpus abfuisse. Ecce quomodo se fecerunt iniquitatis, & in ipsum credidit opprobrium. Ita eorum se prodiit perfidia in veritatis, & malis artibus, quibus usi sunt, prohibuit, ne ab aliis cognosceretur, secundum illa Prophetæ verba: *Mentis est iniquitas sibi; (Mal. 2. 6.)* & sepe peccatorum semetipsum damnant his artibus, quibus scelus suum celare adituntur. *Abbas Trappensis in Moralibus Animadversionibus in Evangelium Sancti Matthæi.*

Sacerdotes, & Pharisæi, qui sciebant Angelum de Cælo super sepulchrum descendisse, atque amovisse lapidem, quo clauderetur; & cultores idem lethali terrore correptos fuisse, alteri ne, quam divina potentia hoc acceptum poterit referre? Poterantne non videre, portentum illud opus esse manus Dei? Quis non crederet potius illos hoc percipulos miraculo, oculos aperuisse, & criminum suorum egisse penitentiam? & quin asperitales fallere, & argento corruptum cogitarent, ut dicerent, ac temptarent hujus hominis Crucifixi discipulos adventasse, cumque illos somno captos invenissent, sepulchrum aperuisse, & corpus abfuisse? Inauditum hoc factum, quod eorum cæcitas finem erat allaturum, tenebras auxit, & dubitandum non est, quomodo novum hoc scelus, & nova calumniam pondus adjecterit eorum iniquitatis, & illos quam antea fecerit nocentiores. Hic effectus est præoccupationis horum perfidiorum; & improbitas altas in cordibus eorum jecit radices, quæ non nisi cum illis interibit, & inde nunquam eriget. Secundum hunc animi affectum, licet execrabilem, & perique mortales vitam intituunt suam, impressiones, quas semel imberant, non delentur; immo roborantur his omnibus, quæ accidant in via; & qui immanantur, efficiunt, ut injustus perseveret in injustitia sua, avarus in effreni opum acquirendam libidine, impudicus in impudicitia, infidelis in perfidia, ita ut videantur non posse quæ bonique facere monuit, amplecti consilium, aures præbere rationi, quæ oculis eorum aperiat, eosque de ipsorum eripiat cæcitate. *Idem.*

Ut cum Patribus loquar docentibus, quamvis Jesus Christus sit Deus simul, & homo, tamen Divinitatem suam, dum vivere, absorptam quodammodo fuisse in humilitationibus humanitatis suæ; e contra vero in Resurrectione ipsius, quamvis Deus simul & homo sit, humanitatem ejus absorptam fuisse in gloria suæ Divinitatis: Veritas Mortis ejus ostendit illum hominem esse contra Marcionitas; & veritas Resurrectionis illum contra Judæos probat esse Deum. Moriturus hoc hominis est: resurgit; hoc Dei est: non quidem in hoc sensu, quod qui mortuus est alius sit ab eo, per quem hic mortuus resurgit, quoniam eadem caro, quæ vita careret; est Deus ipse, qui resurgit: ita ut si cognoscitur Deus in Resurrectione, cognoscatur quoque natura Dei in Humilitatione. *Ex Moralibus Sermonibus Tomo secundo.*

Quid vidisset Corpus Jesu Christi in sepulchro, tormento-

rum vi ab anima separatum, nonne credidisset, carnem corpus in hanc mortuam ejusdem conditionis esse, cujus cetera, & nunquam futurum, ut revivisceret? Ita sane credebant Jesum Christum inmorti, & hoc futurum sperabant: tamen si caro illa caruit triduo vita naturali, quoniam realis fuit animæ, & corporis dissolutio, divina tamen persona, Verbi nempe, nunquam ab illa recessit: Verbum, germina, & principium vitæ. Verbum quod carnem hanc iterum animavit, cui hypostaticè conjunctum erat, & quod effecit, ut illa resurrexerit, ut loquitur Propheta. *Idem.*

Ut Jesus Christus appareret in gloria sua die Resurrectionis suæ, & a nobis omnem reciperet honorem, & omnem animi grati sentum, quem expectabat, non fides tangelicus. Oportebat, ut non solum nobis suam potentiam ostenderet resurgendo, sed nobis æterna relinquere docu-menta misericordiæ, & secunditatis suæ nosmet secum resuscitando. Verbo, oportebat, ut crederemus ipsum Deum esse, atque ipsum resurrexisset, ut id crederemus; sed præterea opus erat, nos credere, eandem Divinitatem, cujus vi resurrexerat, nos quoque suscitaturam: utque hanc in nobis firmaret spem, quid egit? Ipse resurrexit; nec satis, plurima etiam corpora resurrexerunt cum illo, & post Resurrectionem suam cum illo visa sunt, ad augendam gloriam Triumphi ipsius. Quid egit? cum dixisset Sadduceis negantibus Resurrectionem corporum mytheria verba illa: *Non est Deus mortuorum, sed viventium; (Matth. 22.)* quibus verbis probare voluit, sanctas Joannes Chrysolomus ait, Mytherium, quod hodierna die celebramus. Ad hunc effectum descendit ad inferos, ac Lymbum, ubi Justæ legis antiquæ detinebantur; eduxitque eos de subterraneo specu, hoc beneficium intelligenstis? Cum Mortui venire minime possent ad Jesum Christum, hæc est Ruperti Abbatis sententia, descendit ad illos, & ecce quam agendi rationem ingressus est. Cum mors non sit aliud quam animæ a corpore separatio, voluit Jesus Christus, separationem hanc hoc fieri pacto. Corpus suum in monumentum, & anima descendit ad Lymbum; sed cum Resurrectio sita sit in iterata duarum harum partium conjunctione, quid accidit? Verbum, quod nunquam recessit vel ab anima, vel a corpore Jesu Christi, utrumque iterum conjunxit; & quoniam corporum resurrectio, non est nisi consequens resurrectionis ejusdem, illius nobis tradere voluit quædam monumenta, volens, ut secum quamplurima corpora resurgerent. *Multa corpora cum eo resurrexerunt; (Matth. 22.)* ut jam in antecessum institueret, hæc, quæ Terullianus appellat, *Auxilia Resurrectionis*, quam expectamus. *Idem.*

In Jesu Christi Resurrectione tria animadverto, celerrimam illius exitum de sepulchro; mortis spolia que ibi reliquit; recentemque vitam, quam duxit, ex quo inde egressus est; & ajo tribus potissimum in rebus illum nobis exemplum esse debere in spirituali nostra resurrectione. Etenim cur Jesus Christus tanta festinatione e tumulo egrediret? Videlicet, ut doceremus, nos quam primum expedire nosmet ipsos debere ab his rebus omnibus, quibus in peccato detinemur. Quare postquam de sepulchro emerit non nisi ad breve aliquid momentum suis apparuit discipulis? Cur illis suis amoris testatus magnitudinem tam caute cum illis se gerit? Ut intelligamus Christianum justificatum hominem esse profusus mutatum, & quamvis adhuc in Mundo permanere teneatur, ipsum tamen non esse amplius mancipium corruptionis Mundi, non sapere amplius neque amare terrena, sed unice inquirere, & amare cælestia. Tria præclara præcepta nobis ex hoc Mytherio discenda; eximie tres idem spiritualis resurrectionis nostræ relate ad corporalem Jesu Christi Resurrectionem. *Idem.*

Heu! Quid esset, si fallax metus, si humane rationes, vel quidam nexus, per quos Mundo, vestriste cupiditatis in hæretis, prohiberent, ne de peccati sepulchro egredieremini, vel si per judicii perveritatem, & corruptionem cordis adhuc periculosiores, crederetis, vos resurgentes voluistis auctere posse omnes peccatorum vestrorum reliquias, & audeo dicere, mortis vestre manubias & ornamenta? Quid esset, avare, si cum Jesu Christo resuscitate posse putares, & ad hanc servare, non equidem dico solum has opes, fructum iniquitatum tuarum, sed hanc divitiarum amorem, & hanc erga pauperes duritiam? Si velles non dico solum in senore faciendo peristere, sed etiam ad hæretice secreta cupiditatis tue, quæ fuit in causa, ut esse oblivisceris, quid deberes proximo tuo? Quid esset, impudice, si cum Jesu Christo resurgere velles, ac retinere domi tue non dico solum Agar hanc cum Ulnæ suo; hanc lierem hanc tor scandalorum causam cum filio, sed hæc epistola, hæc ornamenta, hæc obscenas imagines, si contenderes adhuc eandem fovere necessitudines, visitationes, istum interesse spectaculis, facietatibus innocentie tue adeo fœnestis? *Idem: Sermones Morales.*

En, Fideles, quid Jesus Christus resurgens nos doceat, & idea, quam nobis fingere debemus hujus vitæ recentis, quam

corpore in sepulchro creati vita naturali, & personæ verbi, cui hærebat germina, & vita principium animæ ipsum.

J.C. Resurrectio non solum fides nostram roboravit, sed spæ quoque infecit fore ut nos quoque cum illo resurgamus.

J.C. Resurrectio exemplum est ipsi resurrexerunt nostræ resurrectionis.

Resurrectio per se non debet prius corruptionis.

Mutatio Christiani, qui vere res.

ipfis nictus effecturus. *Oporet*, Sanctus Paulus ait, *corruptibile hoc induit incorruptionem. Mortale hoc induit immortalitatem. Cum autem mortale hoc induit immortalitatem, tunc fiet firmus qui scriptus est. Absorpta est mors in victoria; (1. ad Cor. 15.)* atque tunc licet nobis insultare morti, eique cum Jesu victo resurgente dicere: *Ubi est mors victoris tua; ubi est mors stimulus tuus. Idem.*

Plerique peccatores fallaces habent ideas conversionis, rediens ad Deum, & resurrectionis, sed omnium fallacissima, & periculosissima est considerare in momentaneis resurrectionibus, post quas fit quam primum sanctus reditus ad letitiam visus, quod nobis attulit mortem. Resurrectio vero supponit firmam voluntatem, sinceram promissionem, serios conatus. Dicitur non potest aliquid firmiter velle, cum vult ad aliquot tantum horas, vel dies? Dicitur non potest ille sincere promittere, qui nullam praestitidem? Dicitur non potest canis exerere, qui statim ac tentatus est, cedit? Verum est, quod Sanctus Augustinus ait, ut ad Deum emus, & etiam perveniamus, satis esse velle; sed volendum est plena, atque integra voluntate, non autem dimidiata, quae vult, & non vult, quae secum luctatur pro variis motibus, quibus distinctur. *Lambert in anno Evangelico Tom. 6.*

Jesus Christus resurgens, Sanctus Athanasius inquit, ex hominum vita jugem efficit festivitatem; nullus dolor, timor nullum requiem nostram debet perturbare: spes nostra nihil habet, quod timeat, & incertum sit; quoniam Dominus nos iterum revivificet, ne moriatur amplius, nos non possumus amplius reviviscere, nisi ut moriamur. Ploravimus Jesum Christum, equum est, ut cum senserimus dolores, & ignominiam mortis ipsius, participes simus gloriae, & laetitiae triumphii ipsius, qui nos beatos facturus est. *Noli timere, & recedere, & lacere. (Jes. 41.)* Mors victa est, infernus dimittit illustres captivos suos, terra ante resurrectionis generat tempus cogitare redere pluribus. Sanctis exuvias corporum, ut victoria ipsius pompam concederet. Caelum mittit Angelos suos, qui fidelibus omnibus gloriam, triumphalemque nuntiant saeculis omnibus Redemptoris ipsorum Resurrectionem. Apostoli excurrunt tenebras ignorantiae, & incredulitatis suae, ut fateantur, atque colant Salvatoris sui divinitatem, quem hodie de morte ipsa victorem vident. Quapropter hac nobis cum gaudio sollempnitas est celebranda; quoniam Resurrectio Filii Dei fundamentum est fidei nostrae, & Religionis. *P. Croiset in Aestheticis Tom. 4.*

Salvator meritis est, & legitime adeptus gloriam suam. Hoc nobis ostendit Angelus, cum tanta cura nobis innotuit Jesum Christum crucifixum fuisse, antequam illum resurrexisset. *Quare? Quare? Jesum Nazarenorum crucifixum.* Cur refertur memoria molestam opprobriorum, atque passionum illius? Angelo non erat, cui silentio Salvatoris passionem involveret. Passiones illius gloriam ejusdem constituit. Ita decreverat Jesus Christus. Antequam gloria indueretur, hanc sibi poenis, atque laboribus voluit comparare. Sensum hunc explicat duobus discipulis, quibus in Emmaus professentibus se addiderat socium. Vix enim duo illi discipuli intelligere poterant, quomodo ille, qui sperabat se redempturum esse Israel, voluisset crudeliter mortem subire. Duplex hac idea simul nequaquam conciliari posse credebatur. Redarguit illos Dei Filius, eisque ostendit, ipsos immerito intelligere nolle Mystra, quae Prophetae nuntiaverant. *Nonne hic operuit patrem Christum, & ita intrare in gloriam suam? (Luc. 24. 26.)* videlicet nonne passionem via erat via legitima ad gloriam hanc promerendam? decussisset ne, ut Christus in gloriam suam ingrederetur, antequam passus fuisset? Gloria haec omnem hanc lucem obtinuerit, si nullis steterit poenis, atque laboribus? Nihil melius Salvatoris mentem explicat, quam verba ipsius: *Operuit patrem Christum, ecce patendi necessitas perspicue constituta; & ita intrare in gloriam suam;* hoc ostendit Jesum Christum noluisse intrare in gloriam suam nisi postquam per labores, & cruciatus illam fuisset promeritus. O quam legitime parta fuit hac Salvatoris nostri gloria, quandoquidem nemo unquam plura, gravioraque praelia sustinuit. *Lambert in anno Evangelico Tom. 1.*

Cur cogitatis post Resurrectionem suam Jesum Christum accurare adeo fervare voluisse bigmata vulnerum suorum? Resurrexit gloriosus, opus consummatum est, hausit calicem amaritudinis ad extremam usque lacem. Videturne cicatrices, & vulnerum signa inveniri debere in corpore, quod non est amplius passioni obnoxium? Jesus Christus reinovit vulnerum suorum cicatrices tamquam solidum argumentum, quod nobis ostendit, quanti steterit illi tantae gloriae adquisitio. Vulnera illius nimis gloriosa fuerunt, ita ut nolit facere eorum vestigia retinere. Adpescit beatorum vulnerum ejus pergit adhuc mulcere aeternum Patrem; illa pro nobis loquuntur, illa in memoriam ejus revocant salutare illud sacrificium, cui salutem, & libertatem nostram debemus. *Idem.*

Contendit Apostolus Salvatoris Resurrectionem ostendere non solum resurrectionem nostram possibilem esse, verum etiam probare nos re ipsa esse resurrecturos. Attendite quomodo scribit doctrinam Sancti Pauli. Docet nos resurrecturos, quia membra funus Salvatoris. Quod accidit Capiti, membris etiam debet accidere. Caput resurrexit, opus est, ut mem-

bra etiam resurgant. *Christus resurrexit a mortuis primis dormientium. (2. ad Cor. 15.)* Aliam rationem addert Apostolus. Comparat primum hominem cum secundo. *Per hominem mors, & per hominem resurrectio morientium. (Vers. 20.)* Aleric Apostolus, fit peccatum primi hominis mortalitatem terribi attulit; gratiam Adae Secundi majorem habere vim ad reparanda omnia mala, quae peperit Primi patris nostri inobedientia. Addit Sanctus Paulus tantum hoc miraculum fieri debere cum ordine; equum fuisse, ut Jesus Christus tamquam Caput, primus resurgeret, & mox resurrectos illos, qui sunt illius. Gratia se non effundit nisi in videntia Salvatoris membra. Quamvis illi resurgant, & resurrectio eorum potius iugis est mors, quam resurrectio vera. *Lambert in anno Evangelico Tom. 2.*

Sequitur Apostolus. Irridet Deus id genus mortales, qui non attendentes infirmitatem suorum credere nolunt, quod non intelligunt, & quod sensibus suis non percipiunt. *Inspicite, ut quod seminat non vivificatur, nisi prius moriatur. (Vers. 36.)* quasi diceret: quod vides quotidie, manifestum est argumentum illius veritatis, de qua dubitatis. Cum feris, ac semen in terram projicis, tu ipse arifex es, & opifex resurrectionis. Quomodo ergo audes in dubium revocare suptremam Dei bonitatem, qui per ministerium tuum quotidie tot, tantaque operatur miracula? *Idem.*

Mox tranfit Apostolus ad gloriosas qualitates, quas Jesus Christus communicaturus est corporibus nostris, cum illa ex pulvere educet. *Seminatur in corruptione, surgit in incorruptione. Seminatur in ignobilitate, surgit in gloria. Seminatur in infirmitate, surgit in virtute. Seminatur corpus animale, surgit corpus spirituale. (Vers. 42.)* Quis credidisset qualitates adeo nobiles communicandas esse corpori tot miseris obnoxio? Comparet corpus hoc, quae pariter corpus, corpus, quod tenetur ab oculis nostris amoveri, & in sepulchro abscondere, cum corpore hoc glorioso, de quo loquitur Sanctus Paulus; cum hoc corpore pleno vi, ac virtute, cum corpore naturae spirituum conforti. Post hac caveat, Auditores, ne similes efficiamini illis, qui corrupti Sanctus Paulus: ne velitis inanes pretexere difficultates de Resurrectione: tripidi adorate veritates, quas non intelligitis; terrore capite attentissimo considerate omnes Dei bonitates, & cum Sancto Propheta exclamate: *Quam magnificentia sunt opera tua Domine, nimis profunda sunt cogitationes tuae super cogitationes hominum. Lambert in anno Evangelico Tomo secundo. (Psalm. 91. 5.)*

Divine Jesu nosmet coram solio tuae gloriae prosternimus, te triumphi tui glorioso die adoramus, fatemur eo magis nobis celebrandam esse victoriam tuam, quo majorem inde fructum percipimus. Virtus tua nos fortis efficit, & gloria tua nostram certam facit. Ducti bonitatis tuis, & admirati potentiam tuam in incertitate cordium nostrorum dicimus: *Non est similis tui in Dicit Domine, & non est secundum opera tua. Omnes gentes quascunque fecisti amant, & adorant coram te Domine; & gloriosissimum nomen tuum: Quam magnas es tu, & facies mirabilis; tu es Deus solus. (Psalm. 85. 10.)* Summa exultamus laetitia, cum attentius cogitamus gloriam tuam: sed gaudium nostrum in morem convertitur, cum oculos conspiciamus in nosmet, nostraque infidelitates. Quis non moereret, quis non confiteretur dolere, considerans extremam hanc negligentiam, qua tibi famulamus? tu es Deus gloriae, & te derelinquimus, ut creata bona adsequamur; nobis infinita promittis dona, & relinquimus te, ut inutili conatu absumamus vitam nostram in iis perquirendis bonis, quorum nihililum cognoscimus. Tu nos evocas, urges, polliceris, minitaris; nulla via est, quam intentatam relinquant ut nos attrahas ad te. *Idem.*

Univerfa Jesu Christi Religio innotuit fidei Dominicae Resurrectionis; tota fundamentali huic innotuit veritati: *Si Christus non resurrexit, Sanctus Paulus ait; inanis est praedictio nostra, & inanis est fides vestra. (1. Cor. 15.)* Si Christus non resurrexit, Patres inquit, omnes promissiones sunt vacuae; labitur spes nostra, fides nostra occidit, & evanescit. Quamvis Jesu Christi divinitas satis constituta sit sine per opera supernaturalia, quae fecit in mortalibus sine studio, sine per oracula Prophetarum, quae ad unguem respondent variis circumstantiis Vitae, Passionis, & Mortis ejus; damonnes ejus, caci curati, mortui quatuordecim resuscitati, tot patra miracula facta probant qualitates, quam ille sibi Filii Dei vendicabat. Tamen necesse erat, ut resurgeret, ut tanti momenti revelationem hanc extra calumniam jactum collocaret, & diceret possimus, revelationem divinitatis Jesu Christi Resurrectionis illius adnexam fuisse. Hoc ipse etiam argumento utebatur. Plenum est Evangelium explicitis declarationibus, quibus frequenter discipulis suis significabat non solum suam mortis opprobria, sed ea quoque gloriosa illam erant subsuetura, praefertim vero resurrectionem Corporis sui die tertio eventuram. *Quis operuit eum occidit, & resurrexit. (Luc. 9.)* Pater Croiset in Aestheticis Tomo 4.

Redemptionis tempus perfecte adimplebitur novissimi Judicii die. Dies beatus, quo homines tandem videbunt se erutos de omni captivitate hujus saeculi per resurrectionem corporis, agi-

Sequitur idem argumentum, & Sententia S. Pauli.

Gloriose qualitates, quas J. C. communicabit corporibus nostris cum illis resuscitabit.

Secunda gratia animi, & adorationis erga J. C. resurrectionem.

Tota Religio Christi innotuit resurrectioni ei ejus.

Habere Redemptionis tempus tunc.

agilis, gloriosi, immortalis, impassibilis iterum consociati cum anima beata, ut deinceps simul vivat vita Dei, possident veritatem ejus, flagrant illius caritate, subsistant in aeternitate; bonum inestimabile, quod illos consolatur in vitae hujus aeternitate, quod illos cogitantes sustinet perfectionem hominum, quod illos pacatos, & hilares efficit in expectatione beatae immutationis, quae in ipsa facienda est, & oblitus praeteritis; similes bonis illis Israeliticis, qui non remissionem malorum, quae ab Aegyptiis passis fuerant, nisi ut sese alacris excitent ad acquisitionem telluris promissae, vel nautis, qui procellis agitati, & furentis elementis inconstantia expositi, propitium ventum deponunt, & dilectae patriae desiderio tenentur, ubi per otium gustaturi sunt voluptatem videndi se ex erroribus, & impendentibus sibi periculis ereptos. *Ex Sermonibus Moralibus Tomo 1.*

Si Jesus Christus resurrexit, nos quoque suscitabit; & si nos suscitabit, bonis expectanda est aeterna felicitas. Hac est Sancti Pauli argumentatio. *Si mortui non resurgunt, neque Christus resurrexit, quod si Christus non resurrexit, . . . ergo & qui dormierunt in Christo perierunt. (1. Cor. 15.)* Quia Jesus Christus secundum ejusdem Apostoli verba est primitia dormientium, eorum videlicet qui aliquando resurrexerunt sunt. Sanctus Paulus (*ibidem*) nonnulla addert argumenta ad hominum resurrectionem constituendam; supposita Salvatoris eorum Resurrectione: illud illi, quod mihi gravissimum est; hoc fortasse vobis admirationem injicit, sed simul etiam vos persuadebit. Omnes resurgemus, ait, quia omnes morimur. *Per hominem mors, & per hominem resurrectio. (ibidem.)* Quomodo hoc potest intelligi? Homo efficit ut moremur, homo non resuscitatur debet. Hic autem est Jesus Christus, homo hic de Caelo dimissus non minorem habere debet virtutem, quam Adam homo ille et terra creatus. Primus homo omnino terrenus nos mortali facit vulnere; Secundus homo omnino caelestis vulnus nostrum debet sanare: omnes moriuntur in Adam, omnes reviviscere debent in Jesu Christo. Que dementia; que injustitia est, Tertullianus ait, loquens de illis, qui negant mortuorum Resurrectionem? Fatentur demonem mortem attulisse corpori, & animae hominis; & negant Deum posse, & debere facere, ut utrumque resurgat? Major virtus demoni tribuitur ad nocendum, quam Deo ad beneficiandum? Patet, quandoquidem venit Jesus Christus, quandoquidem resurrexit de demone ipso triumphaturus, & jure victoris reparaturus mala, quae demon intulit nobis. Nos quidem mori finet, quia divina iustitia morti damnati fuimus, sed suscitabit nos, quia hac eadem iustitia demonem hac poena damnavit, ut nos resurgentes videret, ut illum imbecillitatis redargueret, & eadem exprobraret imperium, quod Deus obtinet in ipsum, & in nos. *Sermo Parisi la Peste Tomo 6.*

Sancti Pauli argumentatio de Resurrectione Filii Dei duobus innotuit principiis, quorum alterum est hominis iustitia quatenus peccatoris; alterum vero omnipotentia Jesu Christi quatenus Dei. Resurgemus, quia morimur, & quia Jesus Christus resurrexit. Potestne aliquis nostrum dubitare, utrum fit mortuus? Omnes, quotquot sumus, nonne morte circumflecti, ac penetrati sumus? Illa in nobis habet, illa, ut ita loquar, nos ipsi sumus; licet seque nobis tantum ostendat flux exitum vitae nostrae. Sed quomodo magis ardet a vita, infirmitas est nostra, nostra fragilitas, miseris ardet; que tamen sunt ex quo magis nobis promittunt immortalitatem. *Non est reversio finis nostri, Sapiens ait, quoniam cognata est, & non revertitur. Si semel de terra sumus egressi, non ultra cogitandum est de reditu in eandem. Quomodo vero? Mors nostra certum est spondium; semel tantum moriemur. Hoc, auditores verum est; sed simul resurrectio nostra quoque finis est, quo per mortem tendimus, & quodammodo concedita morti nostrae, & dicere possimus: *Reversio finis nostri cognata est. Resurrectio nostra tanquam in deposito collocata est; sed apud quem? vel in cujus manu? In manu mortis. Semen quod cadit in terram, non cadit, nisi ut resurgat; thesaurus hic, qui in ejus humi occultatur, integer egreditur: moriemur, contumabimur, & terra accuratissimam reddet rationem corporis nostri, ita ut ne unus quidem capitis nostri capillus excidat. *Reversio finis nostri cognata est. Quid putatis factam fuisse nobis mortem, Sanctus Augustinus dicebat? Mors est nutritio aeterna, quae resurgat felicitati. Hac resurrectio, hac felicitas, quae sequi debet resurrectionem piorum, alitur, ut ita dicam, in sinu mortis. Nos evadimus cinis, & pulvis, sed hic cinis, & pulvis semina sunt aeternitatis, Sanctus Ambrosius ait. Ecce quid nobis pollicentur hi dolores, haec symptomata, hic pallor, omnes hic morientis hominis infirmitates. *Per hominem mors, per hominem resurrectio. Sermo Parisi la Peste Tomo 6.****

Vita Jesu Christi resurgens est vita nova, non solum, quod iterum vivit postquam vivere desit, sed multo magis quod vita ejus post resurrectionem prorsus alia est ab ea, quam ducere ante mortem. Haec non est amplius vita laboriosa, passibilis, & mortalis, sed gloriosa, tranquilla, impassibilis, & immortalis. Cum igitur nos conspuleri fuerit.

mus cum illo per Baptismum, ut in morte nostra sicut ille moremur, hoc proculdubio fuit, ut viventes inde egredieremur, & ducerem vitam prorsus oppositam illi, quae nobis mortem inflixerat. Vivebamus in peccato & secundum inordinata vitae nostrae desideria; post Baptismum vivere debemus in iustitia, & secundum Dei voluntatem. Si enim non hoc pacto viveremus, quomodoam mortui effemus peccato? quomodo operibus ejus nuntium misericordiae, quomodo de illius tyrannide nosmet in libertatem vindicasset? Apostolus utitur similitudine ducta ab agrorum cultura: inferius arboris fureculis in arboris alterius stipitem, & quod inferitur ita cum stipite cohaeret, ut vitam, & alimoniam inde trahat, & cum illo aut moriatur, aut vivat. Per Baptismum Jesu Christo incorporamur, & in eodem inferimur ita, ut si cum illo morimur, oporteat, ut sicut ille resurgamus, ideoque vitam vitae illius conformem ducamus, ut totum representemus Jesum Christum representantes mortem illius, sepulchrum, & resurrectionem. *La Tourneux in Anno Christiano Tom. 8.*

Non descenderat in tumulum Jesu Christus, ut ibi maneret, & ideo mortis legem subierat, ut mox de morte ipsa triumpharet, eamque suo subjugaret imperio. Quod autem re adhuc integra animadvertendum est in Divini hujus hominis Resurrectione, illud est, quod se ipsum resuscitavit. Dixerat Propheta futurum, ut ille esset inter mortuos liber: (*Psalm. 87.*) hoc est fore ut tunc moretur, cum, & quomodo vellet, sed erit fore, ut sese ex mortis vinculis expedire nosset eo momento, quod praerexerat, ipsumque non minus potentem fore, ut semet, quam ut alios resuscitaret. Hoc adimpletum fuit die tertio post ejus passionem. Sine alia ope, quam divina hac, & prorsus admirabili virtute, quam in tot subiecta exercuerat, atque tot in occasionibus ostenderat, ubi venit hora, maefummo sepulchrum aperit, ubi corpus suum inclusum erat; iterum animat illud, & de sinu telluris educit. Apparet inter milites, qui erant in excubiis, eoque tanto terrore percellit, ut nemo eorum audeat minimum quidquam resistere, & repugnare. *O mors, ubi est victoria tua? O mors, ubi simulis tuus? O mors aeterna tua; (2. Cor. 15.)* & postquam extendis ditionem tuam, telumque in me etiam contorseris, quod tibi permisi, modo opus est, ut invita cedas mea supremae potestati. Verba Osee Prophetae, & Sancti Pauli Apostoli, quae applicat Ecclesia huic Deo victori mortis, quae nobis ostendit quam virtute operatus est magnam hoc propter Resurrectionis miraculum. *Pater Bourdaloue in recessibus Spirituallibus.*

Parum fuisset Filio Dei certiores fecisse discipulos Resurrectionis suae, si eam delatet inimicos suos, quos de eadem qualibet in occasione monitos voluit. Molo mysticis, figurativis locutionibus loquebatur, ad eorum attentionem, & curiositatem ciendam. Ex me quaeritis, ajebat ille, quam auctoritate flagellis eicio illos, qui indignissimis nuntiis suis excitabo illud: *Solveis templum hoc, & in tribus diebus excitabo illud.* Templum vero, de quo loquebatur, proprium ejus Corpus fuisse testatur Sanctus Joannes. Postquam crudeli, & contumeliosa morte solveritis hoc vitium templum, quod est Corpus meum; illud ego ipse tertio die restituum in statum eundem, immo & perfectiorem. Quaeritis a me, dicebat ille, miraculum novum, ut vestram evincam incredulitatem? illa, quae operatus sum, & quorum plerique testes fuistis vobis sufficere possent: unum addam, quod cetera obignabit, & quod nullus homo facere potest, nisi simul sit Deus. Hoc autem miraculum illud erit, eujus figura fuit Jonas Propheta. Videlicet postquam tribus diebus in terra sinu, hoc est in sepulchro deliquero, inde egrediar, quemadmodum Jonas vivus egressus est de ventre ceti. *Pater Croiset in Aestheticis Tomo 4.*

Fateor equidem, Auditores, Resurrectionem filii Dei, factum esse connotatum, tot circumstantiis convictum, tot Jesu filii discipulos decipi potuisse, ut credere nequam Jesu Christi discipulos decipi potuisse. Hoc satis est, ex quo facti huiusmodi dubium est in Historia Jesu Christi. Hoc in argumento, qui tuto unicum tener factum, tenet omnia. Ita conjuncta, & aliis alia connexa sunt, ut unus veritas necessario ceterorum inferat veritatem. Si Jesus Christus misit Spiritum sanctum suum ad discipulos, ejus in Caelum Ascensio vera est: quoniam promiserat se tunc mitturum esse illum, cum iam ascendisset in Caelum. Si certa ejus Ascensio, talem Resurrectionem quoque esse oportet, quoniam mors ejus in Cruce neminem latet. Si constans est Resurrectio Jesu Christi, quidquid ille docuit, tunc illius doctrina indubitabilis est. Cum enim Resurrectio operis esse nequeat nisi Divinitatis, Jesu Christi doctrina certiori probatione non poterat confirmari. *Ex libro cui titulus: Introductio ad Religionem adductus. Opus Parisi Lampy.*

Quemadmodum J. C. non detendit in terram, ut ibi permaneret, sed se resuscitavit, ut haberet gloriam triumphantis.

Satis non fuit Filio Dei certiores fecisse discipulos Resurrectionis suae, si eam delatet inimicos suos, quos de eadem qualibet in occasione monitos voluit.

Discipuli non potuerunt in Resurrectione Filii Dei.

Pallescet idea quae habent peccatores de conversionis, & resurrectionis.

Pater in Resurrectione Salvatoris.

Angelicus nuntius ostendit Salvatoris resurrectionem legibus adnotatum fuisse se gloriam suam.

Rationes quae Dei Filium impulerunt, ut nesciamus formam eius conspicerent.

Resurrectio non solum resurrectionem nostram possibilem esse, verum etiam probare nos re ipsa esse resurrecturos.

Inarex, et
hic, ut he-
bitus pro
reabilem.

quam nobis aperit in hoc Mystra. Vivamus quidem cum
illis, qui nobis sunt similes, epulemur cum fratribus, omnia
societatis jura servemus, eundem simul panem partiamur,
quod pacis symbolum est, hec facientes id faciemus,
quod fecit Jesus Christus suscitatus a mortuis; verum si
fratres nostri nos esse putent homines seculi, ejusque in-
hementes placitis, ut ipsi, ostendamus illis eos falli: si vi-
vimus, Deum vivere in nobis, non autem veterem Adam,
& nos, ex quo resurrectimus, non nisi celestia quere, &
sapere. Si creature, quae olim nos pertraxerunt in vivendi
licentiam, iterum illuc velint pertrahere; si propter cri-
minofos oculos nostrorum intuitus, quos olim in illas
consecimus, prima hac facilitate abutuntur, & nos in vo-
luptates illiciant, efficiantque christianae mortificationis ini-
micos; increpemus eas, eisque dicamus: o insipientes, qua-
rum cor adeo grave est; an nescitis Christianum pati de-
bere ad Exemplum Jesu Christi, qui per passionem in glo-
riam suam est ingressus? Explicemus illis Scripturas, & do-
ceamus quidquid illis sciendum, atque faciendum est. Por-
tante per Domini Misericordiam ex nostris monitis, restitu-
tione supplicet; alioquin ex oculis earum evanescere
studemus; quae si: ac per carnis nostrae pallium ad
se trahant, ut S. Augustinus ait, nobisque in articulum in-
surrent; cur nos deseris? nobiscum mane: Dicamus illis;
nolite me tangere, neque enim adhuc ascendi ad Deum;
qui est Pater meus. *Ibidem.*

Piscatores duodecim universo Mundo persuadere potuisse,
Jesum a Nazareth resurrectisse, prodigium est, quod re ad-
hac integra quae mirum videtur ac illud Resurrectionis.
Sed ubi animadvertimus, homines, quorum nihil intererat
simulare, velle non potuisse nos certos cum vita suae per-
iculo fallere; homines adeo parum credulos, dum eorum vi-
vere Magister, post hujus Mortem falli nequivisse, cumque
a mortuis redivivum credere, quia aperitissima illis docu-
menta suppetere; denique, homines, qui maxima opera-
bantur miracula ad Resurrectionis fidem probandam, re ipsa
fallere nos non potuisse; mirum est, incredulos non de-
fuisse qui eorum testimonio resistunt. *Ex Moralibus Ani-
madversioibus in Acta Apostolorum.*

Mortales superbi, qui Mortuorum resurrectionem crede-
re detestantur, quia non intelligunt quo pacto pulvis ite-
rum animari poterit; intelligunt ne, quamvis abjectissimi
insecuti motum tribuat? quae vis in uberrimum messem
immerit semina in sinu terrae putrefacta? quae si auderis
asserere mirabilia hac opera casu accepta esse referenda,
nonne hoc longe difficilius esset intellectu? Mihi quidem Do-
mine aequae persuaum est & de infinita magnitudine tua, &
de meo nihil; semper inveniam in omnipotentia tua, mea-
que imbecillitate rationes credendi effectus, quos non po-
tero intelligere. *Ex illis animadversioibus.*

Quamvis Saluatoris vita super terram fit uniformis, &
omnes circumstantiae componentes illam, aequae miraculofam
constituant; in illa tamen tanta mutatio videtur, ex quo
resurrexit, ut non amplius idem sepulcro egressus, qui il-
luc illatus fuit, esse videatur. Ille, qui vitus fuerat tanta
cum familiaritate cum hominibus conversari, occurrere pec-
catoribus, se se indicantur ferme cum Publicanis commu-
nicare, non sustinet amplius ad se quemquam accedere;
repperit Mariam Magdalenam etiam a se sanctificatam;
non nisi per leves apparitiones, ac ut plurimum sub mu-
tuata forma ostendit se Apostolis, & amicis suis. Il-
los alloquitur quasi absens, & remotus: Cum adhuc esset
vobiscum. *(Luc. 24.)* Illum vident, cum eo loquantur, &
nihilominus se non esse amplius cum illis ait. Quid hi re-
centes loquendi modi significant? Hac quidem incompre-
hensibilia sunt Judaeis carnalibus Mystra, Christianis vero
Spiritibus maximi momenti documenta. *Sermo secundus Ac-
cademici anni 1677.*

Qui Jesu Christi Resurrectionem meditari voluerit secun-
dam totam ipsius extensionem, substantiam, & consequen-
tiam, ibi veritates, remedia, & figuras inveniet. Etenim cur
resurrexit Jesu Christus nisi ob particularem gloriam suam?
Hae prima ratio est; ob nostram justificationem hac altera;
ad exemplum nostrum hac tertia. Opus erat ut Jesu
Christus ad nihil redigeret omnia vitae suae mortalis oppro-
bria, & probaret Divinitatem suam testimonio, quod
omni exceptione caret; quod utrumque melius facere non
poterat, nisi resurgens; & mortem propria virtute de-
bellans. Opus erat, ut nos de servitute demonis eriperet, ut
nos de peccati cataclysmo erueret, nobisque ad aeternam
vitam jura conferret, quod melius praestare non poterat,
quam factus per resurrectionem suam nostrae justificationis
principium quemadmodum per mortem factus fuerat victimi-
am pro peccatis nostris. Opus erat, ut ipsi quoque ex no-
bis per bonam conscientiam testimonium preberemus nostrae jus-
tificationis indicia, & in via nova ambularem, quae omnia
facturi indigebamus exemplo ita perfecto, ac duce tu-
to, qualis est Jesu Christus ab inferis suscitatus. *Moralis
Sermones.*

Ne putetis, Fideles, ut pluribus argumentis vobis ad-
tari Dominicae Resurrectionis veritatem persuadere. Post-

Ad imita-
tionem Sal-
vatoris re-
surgentis in
Mundo hoc
vivete de-
betis quasi
non vive-
ritis.

Rationes
bringer.
quis necesse
fuit J. Cro-
furgere.

nam sensum nostrorum probationi; & haud aegre fert nos
illis habere fidem, cognituros, utrum sit homo. Quomobrem
nos ex Discipulis ejus, aliorum nomine locutus, ait, se
annuntiare tantum, quod oculis suis viderant, quod auribus
audierant, & quod manus suae de verbo vitae contra-
ceverant. Sed in Resurrectione sua exponit victoriam suam,
atque ut ita dicam statum suae divinitatis iudicio nostro re-
surgens, secuti suam praedixerat ad confusionem nostram
suorum. Frustra clauditur corpus ejus in sepulcro; frustra
vincitur, ac involvitur sindone; frustra sepulchro obli-
gatur; frustra milites in excubiis constituentur; hic unus
inter mortuos liber de morte triumphat, & resuscitatus;
parat gloriam suam, quam propter salutem nostram re-
ligerat ad tempus, & per hoc manifestum Divinitatis
suae argumentum provocat inimicos suos atque confundit.
Ibidem.

Novum, & admirabile! Sanctus Maximus exclamat; nam
quo loquamur de Oraculo Prophetarum, de Ministerio Ange-
lorum, de aperitione sepulchrorum, de frequentibus, diu-
turnisque conversationibus, quas Deus hic ab inferis susci-
tatus habuit cum Apostolis suis; non video, ait, nisi solum
Judorum impietatem, ut illum confundam, & meam fi-
dem confirmem. Crueliter eorum providentia mihi sufficit,
ut memet in ea fide consolidem; quo majorem diligentiam
adhibuerunt ad sepulchri custodiam, eo graviora mihi sup-
petant argumenta, ut illum inde egressum intelligam.
Quo plures adhibent satellites, plures mihi testes praebent;
Divina Providentia ita eorum curas, vigilantiam, & meum
disponit, ut non Angeli, neque solum ejus discipu-
li, sed quod plures facerent eide, ipsius etiam inimici, li-
cet invisi, invidi praebent Resurrectionis ipsius argumen-
ta. Ita est, pergit idem Pater, peculiari nobis est gaudium
pro Mystra hujus probatione habentibus, quidquid ipso-
nati sunt, nec deeremus, Nobisque persuadeamus, facilius
fuisse Jesum Christum propria virtute de tumulo rot excu-
biis, & artibus septo evadere, quam Discipuli egenis,
merentibus, exagitatibus, secreto illum eripere, ac furari.
Vigiles illi omnibus Judorum affectibus devoti, adeo
recte consilia sua infuerant, ut demandato sibi munere
perfungerentur, ita ut, nisi infinita Dei obtulisset po-
tente, hominum industria nihil fuisset profutura. *Ibidem.*

Salvator post triumphalem Resurrectionem, & gloriosam
Ascensionem suam servare voluit plagurum suarum fulgidas
cicatrices, pretiosis pignora, aeterna monumenta bonitatis
incomprehensibilis Redemptoris erga homines; quid enim
aquis, quam in honore habere signa hae permanentia, atque
indelebilia nostrae salutis? Jesu Christus, Sanctus Bernar-
dus ait, aeternum retinere voluit divinas has cicatrices, ut
essent veluti totemora ora indefinenter pro nobis orantia,
divinaeque implorantia misericordiam in gratiam peccato-
rum. Sed discrete causam nostram perorantia exprobrant
in aeternum reprobis terriberrimum eorum ingrati animi vi-
tium, eorumque nequitiam & impietatem venia indignissi-
mam. In Zacharia Propeta scriptum est, ubi Deus effu-
derit in habitantibus Jerusalem spiritum gratiarum & pre-
cum, illos oculos suos coniecit in Deum quem vulneri-
bus affecerunt, & lacrimis suis profectoribus illum, quem
confixerunt quomodo super unigenitum laetrice effundi con-
fuerunt. *Aspicite ad me, quem confixerunt; & plangent eum
placuit quasi super Unigenitum. (Zach. 12.)* Pater Croiset in As-
censione. *Tomo 1.*

Sanctus Paulus variis in Epistolarum suarum locis ma-
gnum constituit nexum inter Jesu Christi Resurrectionem, &
vitae nostrae instaurationem; immo hanc ipsam resurrectio-
nem proponit nobis tantum exemplum nostrae reparatio-
nis. At enim, *Confessus sum cum illo per baptismum in
mortem, ut quomodo Christus surrexit a mortuis per gloriam Pa-
tris, ita & nos in novitate vitae ambularem. (Rom. 6.)* Ad Apo-
stoli mentem assequendam, memineritis, opus est, sicuti
mors est, & mortuorum resurrectio, ita esse etiam mortem,
& resurrectionem animae. Mori est vitam amittere:
Corpus, & anima vitam amittunt. Resurgere est iterum vi-
tam recipere: hanc corpus, & anima recipiunt: corpus per
iteratam cum anima conjunctionem; anima vero per gra-
tiae reparationem. Sanctus Paulus loquitur de morte, & re-
surrectione nostra spirituali: & ait, sicuti nos sepe sepulti fu-
imus cum illo per baptismum in mortem, ut moriamur pec-
cato; nobis quoque resurgendum in mortem, ut moriamur pec-
cato; gratiae vitam vivamus. Voluit proculdubio Apostolus
nobis proponere Resurrectionem Filii Dei, tanquam exem-
plum vitae novae, quam exigit; alioquin non video quanam
alia ratio intercedat inter Jesu Christi Resurrectionem, &
nostram, nisi quoad corpus nostrum, & duo verba illa *Quo-
modo Christus surrexit, ita & nos ambularem*, palam probant,
vitalis nostrae exemplum nobis defundendum esse ex nova
Salvatoris vita. Neque immorbor probaturus, si novam
hanc gratiae vitam vixerimus, corporalem promeritorum re-
surrectionem, quo nobis ad gloriosam immortalitatem aper-
turi sumus. Hoc enim consequitur, & per se patet. *Pater
in Cessis. Tomo 6. sermonum.*

Inter cetera
Divinitatis
suae testimo-
nia illud po-
tissimum de-
i Resurre-
tionis sui
omni certis-
simum.

Antequam
resurgeret
Jacebat pro-
prie quis ef-
fet vel quod
de ipso fieri
iudicium
posset.

Necesse
fuit, ut ejus
Resurrectio
prodiceret;
quis effectus
ad ad
fidem, & reli-
gionem Chris-
tiana incul-
tandam.

De vere re-
surgamus
non amplius
nobis pecc-
candum est.

Non facit
est non am-
plius pecca-
re, surgenda
in quoque est
de terra.

Ineffabilem
gloria Dom-
inicae re-
surrectionis.

Dei Filius
triumphans
Sicut virgi-
ni apparuit

Resurgens
deventus ad
viam gratiae
modo quo
Salvator ad
viam glo-
riam.

